

Nước Mắt Đã Cạn

Contents

Nước Mắt Đã Cạn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	12
11. Chương 11	13
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	21
17. Chương 17	23

Nước Mắt Đã Cạn

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn, ngược tâmEditor: Mèo Cạn (Sky)Trong cuộc sống này có ai chưa từng thề non hẹn biển?Lời nguyền

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-da-can>

1. Chương 1

Diêu Hoa ghét mối quan hệ như vậy.

Diêu Thanh cần nhằn anh không ngừng, đơn giản chỉ là muốn anh sống tốt hơn một chút. Phạm Tử Cơ làm loạn bên ngoài không phải ngày một ngày hai, Diêu Thanh là chị anh, tất nhiên việc này không qua được mắt chị, mỗi khi nói tới chị lại khóc, chị chỉ có một thằng em, là gay không nói, ngay cả tìm người yêu cũng gặp phải kẻ không đáng tin như vậy.

Diêu Hoa há miệng thở dài, ôm lấy Diêu Thanh nói: “Được, em sẽ chia tay anh ta.”

Diêu Thanh thôi khóc, Diêu Hoa tỉ mỉ lau sạch nước mắt trên mặt chị, nghiêm túc nói: “Em cũng ghét mà.”

Tối qua Phạm Tử Cơ về nhà, mùi của người khác vẫn còn vương trên người nhưng lười tắm rửa, thái độ qua loa khiến anh cảm thấy nếu đã như vậy thì chia tay có lẽ tốt hơn.

Đã từng rất yêu thương nhưng đó là chuyện trước kia, tình yêu không thắng nổi thời gian; hơn nữa ở trước mặt kẻ giàu tình yêu như Phạm Tử Cơ thì thời gian cũng chỉ kéo dài thêm quá trình hắt vút bỏ chiến lợi phẩm của mình mà thôi. Lần này, hắt vút bỏ mình.

Diêu Hoa thu dọn đồ đạc của mình, Phạm Tử Cơ đi làm tới khuya mới về. Anh gọi dịch vụ chuyển nhà tới, chưa đến một ngày đã dọn sạch đồ đạc, trong phòng thiếu đồ dùng của anh thoạt nhìn cũng không thấy trống vắng bao nhiêu.

Diêu Hoa âm thầm thở dài, nghĩ rằng nếu không có anh thì Phạm Tử Cơ cũng không sao đâu, không ai chờ hắt ở nhà thì hắt có thể không cần kiêng dè gì nữa rồi.

Giày vò rồi lại giày vò, tình yêu bao năm cứ thế từ từ tan chảy hết. Diêu Hoa không khỏi thở dài, nhưng chỉ thở dài mà thôi; năm trước khóc không ít, khóc tới mức ngay cả máu cũng trào ra nhưng không chia tay hắt, giờ đây thật sự chia tay lại chỉ có thể thở dài một tiếng. Quả nhiên mấy năm nay ồn ào quá rồi, dường như đã phát tiết hết đau khổ trong lòng, hiện tại muốn đau khổ một chút cũng khó, không tìm nổi mà đau.

Dịch vụ chuyển nhà lái xe đi, Diêu Hoa lái xe của mình chạy theo sau. Lúc đợi đèn đỏ, anh gọi điện thoại cho Phạm Tử Cơ, chuông bên kia vang lên mấy tiếng hắt mới bắt máy. Diêu Hoa nói: “Hôm nay tôi dọn hết đồ đạc rồi, chúng ta chia tay đi.”

Phạm Tử Cơ yên lặng vài giây mới nói: “Được.” rồi cúp máy.

Hắt không quan tâm lời Diêu Hoa nói. Trước kia khi Diêu Hoa nhìn thấy hắt và thanh niên kia trên giường cũng nói chia tay, nhưng không được vài ngày đã quay trở về.

Bao chuyện xảy ra, không phải anh vẫn ở bên hắt sao? Từ lúc nào anh lấy chồng rồi sống chung kiểu đó? Bao nhiêu năm rồi, còn bày trò này để thu hút sự chú ý, có phiền không?

Phạm Tử Cơ lạnh lùng liếc đi động một cái, xoay chiếc bút, cười khinh một tiếng, ký tên lên tài liệu, không hề lo lắng gì về chuyện vừa nghe.

Diêu Hoa để đồ đạc của mình ở nhà Diêu Thanh, nói với chị, em muốn đi đây đó.

Diêu Thanh hỏi: “Bao lâu?”

Diêu Hoa nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chị, cười ôm chị nói: “Chị à, đừng lo. Em chỉ đi đây đó thôi, em nghỉ việc rồi, lâu lắm mới có dịp nên em muốn thư giãn một chút, mấy năm nay đều lo chuyện công việc mà suýt quên mất thể giới bên ngoài...”

Mũi Diêu Thanh đỏ lên, hít hít vài cái rồi nói: “Đi đi, sau này chị em mình sống với nhau.” Tất nhiên chị rất cảm hận Phạm Tử Cơ, lúc Diêu Hoa ói ra máu phải nhập viện, không biết Phạm Tử Cơ đang ở chỗ nào cưng chiều người tình mới. Khi Diêu Hoa được xuất viện, mấy ngày liền Phạm Tử Cơ cũng không thèm hỏi một câu. Nếu là người khác, Diêu Thanh nhất định mắng té tát, nhưng đây lại là em trai Diêu Hoa của chị, yêu đương gặp bao khó khăn, đau đớn tới mức chị cũng đau theo, muốn trách mắng nhưng không thể nói lên lời.

Phạm Tử Cơ vẫn ăn chơi hàng đêm, tạo thành thói quen đêm khuya mới về nhà, về tới nhà rồi lại phát hiện chẳng có ai chờ mình, thế là tối cũng không muốn về nữa, bạ đâu ngủ đó.

Đám bạn bè của Phạm Tử Cơ thấy hàng đêm hắt không về nhà liền chọc ghẹo: “Không sợ tình yêu ấy của cậu chờ tới tảng sáng hả?”

Phạm Tử Cơ không chớp mắt, môi mỏng khẽ nhếch. “Cứ để cậu ta chờ.” Câu chữ lạnh lùng vô tình, sự lạnh lẽo trong ánh mắt khiến cho những người khác phải thở dài.

Phạm Tử Cơ rất xứng với cụm từ ‘đa tình là bạc tình’, bề ngoài và xuất thân nổi trội khiến nhiều người tìm đến hắt, mà hắt thường không từ chối những người mình để ý, mặc kệ trong nhà còn một người sống chung từ thời đại học.

Bên cạnh có một thanh niên đẹp trai ngồi nói chuyện với bạn bè ngượng ngùng nhìn Phạm Tử Cơ, Triệu Khánh huyết sáo nói: “Anh bạn, lại là cậu...”

Phạm Tử Cơ uống cạn ly rượu rồi đứng lên, vô cùng nhàn nhã đi qua đó, cậu thanh niên càng xấu hổ hơn, ngay cả cổ cũng đỏ lên, thật sự là báu vật hiếm gặp.

Phạm Tử Cơ lên giường với báu vật, làm biết bao nhiêu lần tới lúc mệt mỏi, nửa đêm không ngủ, nhìn đồng hồ thì mới ba giờ sáng.

Châm một liều thuốc, lấy điện thoại di động của mình ra xem, đã hơn nửa tháng, Diêu Hoa không nhắn tin cũng chẳng gọi điện, lặn mất tăm, cảm giác vô cùng rõ ràng.

Hút thuốc xong, trong hộp không còn thuốc nào, cuối cùng Phạm Tử Cơ lái xe về nhà. Tới cửa nhà, nhìn bóng đen bao phủ, cảm thấy bây giờ và trước kia khác nhau quá, không có ai chờ hắn về. Hắn bĩu môi khinh bỉ, vào nhà mở đèn, không ai quét dọn, mấy cành trúc trong bình cũng khô, ủa vàng rệu rã.

Hắn ngã xuống giường, che mắt kêu một tiếng: “Diêu Hoa.”

2. Chương 2

Diêu Hoa đi giải khuây trở về, sắc mặt đã khá hơn nhiều, hai má gầy gầy đã thêm da thêm thịt, tinh thần có vẻ sáng láng.

Diêu Thanh vui mừng, ôm chầm anh hôn lấy hôn để khiến mặt anh dính đầy nước miếng.

Diêu Hoa muốn đi làm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại anh không muốn tìm việc nữa mà mở một cửa hàng nhỏ, sống ung dung nhàn nhã, không bị ràng buộc gì.

Diêu Thanh nhéo mặt anh thật mạnh. “Đây có phải em trai tôi không? Có phải không? Phật Tổ, Thượng Đế, cảm ơn Người...” Cô gái hay khóc lại bắt đầu nước mắt nước mũi chảy ròng, giống như chúc mừng họa lui phúc tới vậy.

Diêu Hoa ôm chị cười nói: “Cảm ơn chị.” Trân trọng anh và cho anh dũng khí đều là người con gái này; có đôi khi, tình yêu khắc cốt ghi tâm cũng không thể hơn nổi sự bao dung vô bờ bến ấy.

Nhìn Diêu Thanh khóc lóc không thôi, lòng anh rất chua xót, không thể khóc, mắt anh sớm đã cạn lệ; nhiều năm như vậy, tuyến lệ không chịu nổi áp lực đã thôi hoạt động, anh đành phải ôm lấy Diêu Thanh dỗ dành. “Chị, đừng khóc, đừng khóc nữa, em sẽ sống tốt mà.”

Diêu Thanh nhớ tới thời gian anh phải nhập viện không biết sống chết, nhớ lại dáng vẻ đau buồn của anh cùng ánh mắt trống rỗng nhìn lên bầu trời xa xăm, bị thương vô cùng, khóc rồi tỉnh rồi mù cả lên.

Diêu Hoa đỏ mắt, nhưng trong mắt không chút ẩm ướt, nước mắt ư, thật sự cạn khô rồi.

Cửa hàng đã mời chuyên gia tới xử lý, hai ba ngày Diêu Hoa mới tới một lần, thời gian còn lại đều ở nhà ung dung nhàn tản. Di động đã đổi, cái cũ quăng vào thùng rác rồi, dứt khoát rõ ràng, anh không hề quay đầu một lần, không hề luyến lưu không rời.

Cắt đứt mọi thứ liên quan tới Phạm Tử Cơ, đó là chuyện trước giờ có nghĩ cũng không dám nghĩ, hiện tại làm vậy thấy không khó khăn gì.

Thành phố không lớn, gặp lại Phạm Tử Cơ cũng là chuyện nằm trong dự đoán, nhưng Diêu Hoa hoàn toàn không ngờ sẽ gặp Phạm Tử Cơ trong cửa hàng của mình.

Bên cạnh Phạm Tử Cơ có một thanh niên cao ráo đẹp trai, họ đi mua quần áo. Sản phẩm Diêu Hoa kinh doanh là quần áo cao cấp mặc ngày thường đang rất ‘hot’. Chắc hẳn Phạm Tử Cơ đã động lòng nên mới cùng người ta đi dạo phố thể này; phải biết rằng trong mười mấy năm kia, Phạm Tử Cơ chưa từng làm chuyện gì đầy tính nhẫn nại như vậy với anh.

Diêu Hoa nhìn thẳng tầm mắt của hắn, khẽ cười, đưa máy tính cho quản lý, công việc hôm nay xem như đã xong, giờ anh phải lái xe đón Diêu Thanh tan sở.

Anh mở cửa đi ra ngoài, Phạm Tử Cơ đi theo, tới bên cạnh anh; Diêu Hoa không nói gì, vẫn bình thường bước về phía xe mình.

Anh lấy chìa khóa mở cửa, Phạm Tử Cơ bắt chuyện, cười trào phúng như cũ. “Sao vậy? Thấy người yêu cũ không chào hỏi gì sao?”

Diêu Hoa cười, nhìn về phía cậu thanh niên xinh đẹp đã đuổi kịp hắn, nói: “Tôi nghĩ không chào sẽ tốt hơn.” Cậu thanh niên nhéo tay Phạm Tử Cơ, ánh mắt uất ức nhìn về phía hắn.

Diêu Hoa cười, ngồi vào xe lái đi.

Đêm đó, điện thoại Diêu Hoa đổ chuông, Triệu Khánh – phó quản lý kiêm bạn tốt của Phạm Tử Cơ – nói: “Tử Cơ gặp tai nạn giao thông, cậu tới thăm cậu ta đi.”

Diêu Hoa lễ phép từ chối: “Tôi nghĩ làm vậy không hay, tôi với anh ta không liên quan gì.” Anh ngắt máy, nhú mày, nghĩ xem ngày mai có nên đổi số mới không.

Hôm sau, Triệu Khánh tìm tới nhà, nói: “Tới đi, tốt xấu gì các cậu cũng quen biết mười mấy năm, không có tình yêu cũng có tình nghĩa.”

Diêu Hoa nhướn mi hỏi gã: “Anh ta với tôi có tình nghĩa gì?”

Triệu Khánh ngơ ngàng, không ngờ người đàn ông nhã nhặn lễ nghĩa thường ngày sẽ nói ra những lời cay nghiệt như vậy.

Diêu Hoa lại cười, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Tôi với anh ta quả thật không còn tình cảm gì, đã hết rồi.”

Triệu Khánh im lặng, mấy năm nay gã đều thấy cả, tất nhiên biết Phạm Tử Cơ đối với Diêu Hoa ra sao, nhưng vừa nghĩ tới... Gã cắn răng nói: “Tôi nghĩ Tử Cơ yêu cậu, trước giờ vẫn yêu, cậu cũng biết tính cậu ta... Cậu tới thăm cậu ta đi, cậu ta ở trong bệnh viện giống như đang chờ ai đó, tôi nghĩ...”

“Xin lỗi.” Diêu Hoa cười xin lỗi. “Tôi có cuộc sống mới của tôi, hi vọng các anh đừng quấy rầy tôi nữa, phiền anh chuyển lời tới Phạm Tử Cơ, tôi hi vọng anh ta sẽ hạnh phúc.”

Triệu Khánh chuyển lời của Diêu Hoa cho Phạm Tử Cơ, hắn nghe xong liền đập nát bình truyền dịch đang cầm trên tay, máu tươi rơi xuống drap giường màu trắng, y tá đứng cạnh sợ tái mặt.

Đầu Phạm Tử Cơ bị băng kín khiến người ta sợ hãi giờ đang đứng trước cửa nhà Diêu Thanh. Diêu Thanh mở cửa, mãi chưa nhận ra người đứng trước mặt là ai, tới khi nhận ra liền ôm bụng cười, chịu không nổi phải ngồi xổm xuống đất, nói: “Ha ha... Ha ha... Mày cũng có ngày hôm nay.”

Diêu Hoa đi ra, xem chuyện gì khiến Diêu Thanh cười vui vẻ như vậy, thấy Phạm Tử Cơ thì hơi ngạc nhiên, mỉm cười nói: “Xin chào.”

Xin chào... Hai chữ xa lạ kia khiến Phạm Tử Cơ choáng váng mặt mày, hắn cố gắng đứng vững, giơ tay nắm tay Diêu Hoa. “Về nhà với anh.”

Diêu Hoa sững sốt, yên lặng vài giây rồi cười bất đắc dĩ. “Đó không phải nhà của tôi.” Anh nhìn thẳng vào mắt Phạm Tử Cơ với ánh mắt vẫn luôn dịu dàng mà Phạm Tử Cơ từng nói là yêu nhất, nói: “Xin lỗi, đó không phải nhà tôi. Tử Cơ, chúng ta không thể quay lại.”

“Đừng làm anh tức giận.” Phạm Tử Cơ lạnh mặt.

Diêu Hoa không nói gì, Diêu Thanh đứng dậy “Xì” một tiếng. “Đúng là không biết xấu hổ.” Đi thẳng vào nhà, quát to một câu: “Đóng cửa, sút con chó điên này ra ngoài.”

Diêu Hoa mỉm cười nói xin lỗi, cánh cửa từ từ khép lại.

Phạm Tử Cơ chặn cửa, nước mắt không hiểu sao cứ chảy xuống, hắn nói với Diêu Hoa đang chỉ hờ nửa khuôn mặt. “Về với anh, về với anh, Diêu Hoa, chúng ta về nhà đi.”

Diêu Hoa lắc đầu, anh nghiêng người, nhẹ nhàng nói bên tai Phạm Tử Cơ. “Diêu Hoa đã chết, Diêu Hoa anh từng yêu đã chết trong phòng các người, bị anh tự tay giết chết, anh quên rồi đó.”

Cánh cửa từ từ đóng lại, vẻ mặt Diêu Hoa vô cùng bi thương. “Tôi không phải Diêu Hoa của anh, Phạm Tử Cơ, anh tìm nhầm người rồi.”

Phạm Tử Cơ trơ trơ nhìn cánh cửa đóng lại, cất bước ra về, đi xuống cầu thang cứ thì thào: “Diêu Hoa đã chết, bị tôi giết chết...” Một chân bước hụt, dáng người cao lớn lao xuống cầu thang, lảo lộn không ngừng, máu tươi vương khắp nơi, miệng hắn vẫn còn thì thào: “Diêu Hoa đã chết, bị tôi giết chết...”

3. Chương 3

Diêu Hoa cười quay đầu lại, phát hiện Diêu Thanh đang nhìn anh chăm chăm. Anh đi tới, ôm chị, vuốt tóc, gọi: “Chị.”

Diêu Thanh ôm cơ thể lạnh như băng của anh, nước mắt lã lã trào ra, chị thì thào. “Cứ hi sinh, vì người như vậy mà cái gì cũng mất.”

Diêu Hoa ôm cơ thể run rẩy của chị, không ngừng an ủi: “Haiz. Chị đừng buồn, đừng buồn mà, hiện giờ em ổn lắm.”

Nhưng Diêu Thanh cứ ôm anh khóc, khóc quặn thắt cả lòng, khóc run cả người, chị ôm lấy em mình, nín chặt lưng áo anh; Diêu Hoa rồi rít võ về. “Chị đừng buồn, đừng buồn mà.”

Diêu Thanh khóc mệt mỗi lần ngủ thiếp đi nhưng bàn tay nắm áo anh vẫn không nhúc nhích.

Diêu Hoa nhớ năm trước, hoặc là năm trước nữa, anh không nhớ rõ, chỉ biết khi đó anh cũng bị tai nạn giao thông rồi được đưa vào bệnh viện, trong bệnh viện ồn ào chị như người điên bỏ nhào lên cơ thể anh khóc lớn. “Chị là chị em mà, sao em có thể vì người đàn ông đó mà đối xử với chị như vậy, chị là chị em, là người thân duy nhất của em, sao em có thể vì hắn mà bỏ chị chứ...”

Diêu Thanh túm áo anh, anh không biết bóng dáng nhỏ xinh kia lấy đâu ra sức lực lớn như vậy, chị tát mặt anh, tiếng nào cũng chan chất vang lên. “Cái thằng xấu xa này, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại cho chị mày, không được chết...”

Chị vừa đánh vừa khóc, cổ họng nghẹn ngào gào lên: “Thằng nhóc chết tiệt, không được chết, chị mày nuôi mày vất vả biết bao nhiêu, là người thân duy nhất của nhau, sao mày có thể bỏ chị lại một mình chứ, chị là chị mày mà...” Tiếng tát ngừng hẳn, chị ôm anh khóc, tiếng khóc vô cùng thê lương.

Diêu Hoa cảm thấy trái tim đau xót, anh mở mắt ra, thử cười. “Chị, đừng khóc...”

Diêu Thanh nhìn anh hét lớn: “Bác sĩ, bác sĩ, mau tới đây. Em tôi tỉnh rồi, mau tới đây, mau tới đây đi...” Chị nâng mặt Diêu Hoa, vừa khóc vừa cười lớn. “Tỉnh rồi, tỉnh rồi, tỉnh lại là tốt rồi.” Chị vừa nói xong, bác sĩ và y tá chạy tới kiểm tra, lúc này chị mới buông anh ra.

Sao lại gặp tai nạn? Diêu Hoa nhìn ngọn đèn mờ bên ngoài nghĩ tới chuyện cũ. Lúc đó Phạm Tử Cơ đi dự tiệc uống rượu say, Triệu Khánh gọi điện muốn anh tới đón. Anh gọi cho Diêu Thanh, rồi chạy xe ra ngoài. Đêm đó mưa rất lớn, hạt mưa đập vào cửa xe như muốn phá nát, nhưng Diêu Hoa vẫn đi. Tới khách sạn, gọi cho Phạm Tử Cơ không được, gọi Triệu Khánh thì Triệu Khánh cũng say, ậm ờ nói Phạm Tử Cơ đang nghỉ ngơi ở phòng số 5.

4. Chương 4

Phòng không khó tìm, Diêu Hoa dễ dàng đẩy cửa bước vào, nhận được sự ngạc nhiên rất lớn, Phạm Tử Cơ đang điên cuồng hôn một cậu nhóc xinh đẹp, cả người trần truồng, quần áo vứt lung tung bên giường.

Diêu Hoa sững sờ, có chút mờ mịt, cảm thấy cơ thể ngấm nước mưa của mình hơi yếu đi, anh lão đảo vài cái mới đứng vững, vỗ trán. “Cảm rồi.”

Bị cảm phải uống thuốc, thuốc để ở nhà, Diêu Hoa nghĩ, ra tới cửa phòng không cẩn thận bị ngã, cảm đập xuống đất, máu tươi chảy xuống nhuộm ướt áo sơ mi xanh thẫm. Anh đứng lên, thử cười vài cái, tự nói với mình: “Về nhà uống thuốc thôi. Bị cảm không tốt.”

Anh lái xe về nhà, hình như điều hòa trong xe bị hỏng, anh cảm thấy người rất lạnh; nước mưa nhỏ từng giọt lên tay lái, anh ngẩng đầu lên nhìn trần xe, ngấm nghĩ trong xe mà cũng mưa sao...

Một luồng ánh sáng bạc chói mắt, một vùng đỏ thẫm, sau đó tỉnh lại thì tất cả đều thay đổi. Có một số việc khi đã đi theo một ngã rẽ khác, lệch khỏi quỹ đạo thì quỹ đạo gốc sẽ trở nên không bình thường, càng ngày càng bất thường.

Diêu Hoa, Diêu Hoa, rời xa anh ta đi, rời xa anh ta đi, anh ta mãi mãi không yêu cậu đâu. Mỗi ngày đều có người nói nhỏ vào tai anh như vậy.

Diêu Hoa tỉnh lại, Phạm Tử Cơ không tới bệnh viện, nói không tới được, phải đi công tác vài ngày.

Trước khi đi cũng rất có lương tâm, phái một vệ sĩ tới nhưng bị Diêu Thanh đuổi đi, Diêu Hoa không cảm thấy sao nhưng Diêu Thanh tức giận bóp cổ anh hỏi: “Thứ không giống người như vậy mà em còn muốn ở cạnh sao?”

Diêu Hoa bị chị bóp tới ho khan, tóc rơi xuống che mất đôi mắt, gương mặt tái nhợt hơi đen lại, nghe được lời Diêu Thanh anh liền cười vài tiếng, vừa cười vừa ho, giống như muốn khạc hết tim phổi ra ngoài.

Cuối cùng không khạc ra cái gì, nhưng Diêu Thanh buông tay, nhìn vết bầm lớn trên cổ Diêu Hoa rồi ngây người, chị nhìn tay mình rồi nhìn cổ Diêu Hoa như có điều suy nghĩ.

Diêu Hoa nhìn về mặt chị, cười cười sờ cổ mình rồi trầm ngâm.

Diêu Thanh ngồi xuống, nhìn drap giường trắng tinh, mái tóc dài rũ xuống nên không thấy rõ về mặt chị. “Cho dù là vậy thì em cũng không buông tay được?” Giọng nói của chị thông thả mà buồn bã, chất chứa sự lạnh lẽo thấu xương.

5. Chương 5

“Chị.” Diêu Hoa ôm chị, nói: “Cho em thêm một cơ hội, một lần nữa thôi, ngay bây giờ.”

Diêu Hoa nằm nửa tháng thì xuất viện, bác sĩ cảm thấy việc này rất kỳ lạ, người bị thông báo đã chết lại sống dậy, tất cả vết thương trên người đều lành trong một thời gian ngắn. Bác sĩ nghi ngờ nên tiến hành kiểm tra nhưng mọi việc đều rất bình thường, không tìm thấy gì khả nghi.

Ngày Diêu Hoa trở về nhà Phạm Tử Cơ, chiều hắt vừa tan làm liền vội vàng chạy về thay quần áo, thấy Diêu Hoa không tỏ vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng, hắt vừa thất cả vạt vừa hôn lên mặt Diêu Hoa một cái. “Anh đi gặp khách hàng, đừng chờ.”

Hắt thay quần áo xong, đi tới cửa còn tặng một cái hôn gió cho Diêu Hoa đang đứng đó, cười nói: “Mừng em về nhà.”

Vì những lời này, Diêu Hoa nở nụ cười, Phạm Tử Cơ cũng cười, mang theo vẻ mặt đắc ý rời đi.

Hắn vừa đi, Diêu Hoa nhìn căn phòng phủ đầy bụi, đi tới phòng đọc sách của mình, nhìn bức tranh tổ truyền vẽ một con chim và một con diều hâu của Diêu gia trên vách tường, đứng ở xa quan sát rồi mới lại gần, giơ tay sờ vị trí có chú chim bay lượn, một lúc lâu sau thì thào tự nói: “Có đáng hay không?”

Không ai trả lời anh, nơi đó bỗng trống rỗng, không thấy chú chim giương cánh như lúc trước.

Khuya muộn Phạm Tử Cơ mới về, cả người nồng nặc mùi rượu gục trên giường, đè nửa người Diêu Hoa nói thầm: “Em không chờ anh.”

Diêu Hoa ôm đầu hắn, vuốt tóc hắn nói: “Không phải em chờ đây sao?”

Phạm Tử Cơ nghiêng đầu trưng ra vẻ mặt mà khi không nói lời nào hoặc không mỉm cười sẽ rất lạnh lùng, mở mắt thật lớn. “Đường như lâu rồi anh không thấy em.”

Diêu Hoa cười, hôn miệng hắn nhưng sau đó liền cứng người, trong miệng người đàn ông này có mùi vị của người khác. Anh hôn khéo miệng hắn, làm như không có việc gì xảy ra, nói: “Em chuẩn bị nước tắm cho anh nhé.”

Anh đẩy hắn ra bước tới phòng tắm, trêu đùa hỏi: “Có muốn em không?”

Phạm Tử Cơ trở mình, nhắm mắt thở ra mùi rượu, cảm thấy đau đầu nên lấy tay bóp trán, bàn tay kia buông thõng trên giường, không bận tâm nói: “Có chứ, nhớ...”

Nghe câu trả lời đó, Diêu Hoa khẽ cười, vui vẻ đi vào phòng tắm. Một con chim nhỏ màu trắng từ trong gương bay ra, vui hỏi anh: “Hối hận không? Hối hận không?”

Tay Diêu Hoa vừa giơ lên, con chim liền bay vào trong gương không đi ra nữa, ánh mắt dõi theo động tác của Diêu Hoa giống như nhìn thấy thứ gì đó mới mẻ, thú vị.

Diêu Hoa không phải là một người bình thường, điều ấy Diêu Hoa tự biết, Diêu Thanh cũng biết.

Nhờ phúc của tổ tiên Diêu gia, Diêu Hoa lại có được mười năm để sống. Đáng lẽ anh đã chết trong tai nạn kia nhưng có tổ tông Diêu gia chứng giám, họ sẽ không hi vọng con cháu mình “may mắn” như vậy.

Anh biết lúc đó mình phải chết, nhưng anh cảm thấy rất lưu luyến Phạm Tử Cơ, anh muốn gặp hắn lần cuối, mặc dù trước đây chính hắn đã khiến anh bị tổn thương vô cùng.

Mặc dù Phạm Tử Cơ không quan tâm chuyện anh làm nhưng tình yêu chính là như vậy, càng để ý lại càng hèn kém, dứt không ra, luôn phải trả giá đắt.

6. Chương 6

Diêu Hoa được sống lại một lần nhưng chỉ mười năm mà thôi, sau khi chết đi anh vĩnh viễn tan thành mây khói không thể đi vào vòng luân hồi. Tất cả đều vì anh còn quyến luyến, thật đáng buồn, một giây trước khi chết anh cho rằng mình vẫn còn yêu Phạm Tử Cơ, cả ngày lẫn đêm đều không quên được Phạm Tử Cơ.

Anh sống được thêm mười năm chỉ vì muốn ở bên cạnh người đàn ông đó thêm vài năm, mặc kệ Phạm Tử Cơ làm gì anh cũng sẽ không để ý, có thể trông thấy hắn đã là phúc phần lớn nhất rồi. Anh luôn nghĩ như vậy, nghĩ đến khờ dại, vô cùng khờ dại, khờ dại tới mức không giống một người đàn ông ba mươi tuổi có lẽ.

Vậy nên khi anh một mỗi tới không chịu nổi khi hàng đêm ngủ được mùi của kẻ khác trên người Phạm Tử Cơ, sự trống rỗng vô tận quật ngã anh, đột nhiên cảm thấy không gắng gượng được nữa, người đàn ông anh rất yêu kia giờ thấy rất xa lạ, ngoại trừ tổn thương thì mấy năm nay hắn chưa mang lại điều gì cho anh.

Vì thế anh nghĩ, mình rất ghét mối quan hệ như vậy.

Ghét, rất ghét, thôi thì buông tay, trộm được mười năm, mười năm còn lại này mình sẽ đối xử tốt với bản thân một chút.

Anh không hề lưỡng lự trước được rằng Phạm Tử Cơ sẽ tìm đến tận nhà, anh nghĩ hẳn ở trong lòng anh cũng giống như cát bụi, chỉ cần một trận gió là quét sạch, nhưng hẳn tìm tới nói – Về nhà với anh.

Diêu Hoa muốn cười, cười thật lớn nhưng cuối cùng chỉ mỉm cười, anh cảm thấy mấy năm nay mình thật khờ dại và Phạm Tử Cơ cũng không hơn. Hẳn chà đạp tình yêu của bọn họ, Diêu Hoa trở mắt nhìn mình bị hẳn tổn thương, trở mắt nhìn hẳn coi tình yêu của anh như rác rưởi mà vứt bỏ; cuối cùng Phạm Tử Cơ quét sạch tình yêu mãnh liệt của anh, nhưng hôm nay hẳn lại nói – Về nhà với anh, Diêu Hoa, chúng ta về nhà đi.

Diêu Hoa đóng cửa, gọt trái cây đút cho Diêu Thanh ăn, rồi đút cho mình.

Diêu Thanh vẫn đang cười lớn, ngồi xồm trên sofa, nói: “Con mẹ nó, cuối cùng nó cũng có ngày hôm nay, cái thằng khốn nạn tuyệt tử tuyệt tôn, cái thằng thiếu hơi trai cũng có ngày hôm nay.” Cười mắng rồi lại khóc.

Nước mắt của chị, một trận khóc hiem có, giống như nước sông Hoàng Hà, chảy suốt một ngày không ngừng. Chị vốn không phải người hay khóc, hai chị em sống nương tựa nhau từ nhỏ, chẳng ai là người hay khóc, mà giờ Diêu Hoa không thể khóc, nước mắt của chị lại nhiều thêm, một người khóc cho phần hai người.

Diêu Hoa ôm chị nói: “Chị, đừng khóc, đừng khóc, đừng khóc nữa.”

Trong việc này, anh là người đau nhất nhưng không hề khóc, nước mắt không có, không chảy được, đành phải an ủi người đang khóc ròng, nói đừng khóc đừng khóc, cho rằng nói nhiều thì người đang khóc sẽ không đau lòng nữa.

Ngoài cửa phòng, người đàn ông máu chảy đầm đìa nằm dưới đất vẫn cười khi, nói – Diêu Hoa đã chết, Diêu Hoa đã chết, Diêu Hoa bị tôi giết chết.

Diêu Hoa đã chết.

Khi chưa học được cách quý trọng mạng sống thì mạng sống đã rời người mà đi rồi.

Diêu Hoa nghĩ mười năm sau này mình sẽ sống tốt, tự mình mạnh mẽ còn hơn lưu luyến sự ấm áp từ người khác.

Phạm Tử Cơ không chết nhưng phải sống đời sống thực vật. Diêu Hoa không tới thăm, cứ nửa tiếng Triệu Khánh lại gọi điện, hi vọng anh có thể đánh thức hẳn.

Triệu Khánh dẫn người tới gõ cửa nhà Diêu Hoa, tức giận mắng anh vô tình vô nghĩa, Diêu Hoa bình tĩnh nói: “Tự làm tự chịu.” Tiện tay gọi 110(*).

(*) 110: Số điện thoại gọi cảnh sát.

7. Chương 7

Đám người đứng ngoài nén giận ra về, Diêu Thanh đứng trong góc nhà cười khanh khách, tới nỗi cả người Diêu Hoa nổi đầy da gà, anh thở dài, đứng cạnh ôm lấy chị. “Chị, coi như xong, tha cho anh ta.”

Diêu Thanh cười, gối lên vai anh cười đến run rẩy cả người. “Tha cho nó, rồi ai sẽ tha cho em?”

“Em không vì anh ta, em không muốn làm chị bị thương.” Diêu Hoa ôm chặt Diêu Thanh, gỡ hết tơ hồng trên tay chị, cố hết sức ngăn Diêu Thanh vùng vẫy.

“A... Thả ra, Diêu Hoa, thả chị ra, con mẹ nó em thả chị ra.” Diêu Thanh giãy giụa gào thét trong lòng anh.

Diêu Hoa ôm chặt chị, cổ nổi đầy gân xanh, cắn ngón áp út tay trái, nhả máu lên vị trí gần tim nhất, tơ hồng lóe sáng rồi nằm trên tay anh.

Chuyển lời nguyên thành công, Diêu Hoa thở ra nhẹ nhàng, buông Diêu Thanh.

“Khốn kiếp, ai cho em làm như vậy, ai cho em...” Được thả ra, Diêu Thanh giáng cho anh một cái tát.

“Chị, tội ai người nẩy gánh, chuyện em và Phạm Tử Cơ không liên quan tới chị.” Thuật chuyển lời nguyên chỉ có thể dùng một lần, cho dù Diêu Thanh cố chuyển nữa cũng vô dụng.

Diêu Thanh thở hổn hển, vẻ mặt rất khó coi trừng anh một cái.

Diêu Hoa biết lời nguyên của Diêu Thanh có tác dụng hai chiều, ngày Phạm Tử Cơ chết đi thì Diêu Thanh cũng phải trả một cái giá tương ứng. Anh không biết Diêu Thanh dùng cái gì để trao đổi, nhưng bây giờ ngoại trừ mười năm kia thì anh hoàn toàn trắng tay, không sợ bị cướp đi cái gì, Diêu Thanh oán hận thì cứ trả thù đi, hậu quả anh sẽ gánh.

Một tháng này, nhà chuyển đi chỗ khác, không nói cho ai biết.

Mà Diêu Thanh, đi theo đoàn khảo cổ vừa phát hiện một di chỉ cổ, tiếp tục công việc của mình, Phạm Tử Cơ sẽ phải chết, Diêu Thanh rất tin vào lời nguyên của mình, đó là lời nguyên chết chóc, phải bán linh hồn để đổi lấy.

Diêu Hoa rất ít khi tới cửa hàng, anh đi theo đội khảo cổ của Diêu Thanh vài ngày, lại tới vài nơi trước kia muốn đến, đi được nửa đường anh gọi điện về cửa hàng, ở đó xảy ra chuyện, quản lý hoảng hốt nói có người bên Chính phủ niêm phong cửa hàng, nói Giấy chứng nhận kinh doanh không ổn, phải điều tra.

Diêu Hoa trở về, không thấy viên chức của Chính phủ mà là vợ chồng nhà họ Phạm, cha mẹ Phạm Tử Cơ.

Cha Phạm Tử Cơ là một người từng trải, ông lăn lộn cả đời trong giới kinh doanh, không chỉ từng trải mà còn hiểu người hiểu đời, còn có thể nắm hết tất cả những người và sự việc xung quanh trong lòng bàn tay mà đùa bỡn.

Diêu Hoa ngồi đối diện ông cũng cảm thấy hít thở khó khăn.

Cha Phạm nói: “Cậu là vợ của Tử Cơ, nghe nói cậu chưa một lần tới thăm nó, chỉ lo vui chơi đây đó?” Ông tỏ vẻ giận tái mặt.

Lòng Diêu Hoa khê động, anh bình thản nói: “Thưa bác Phạm, cháu và Tử Cơ đã chia tay.”

“Vớ vẩn.” Cha Phạm đập bàn, ly thủy tinh nảy lên. “Lần cuối cùng tôi gặp nó, nó vẫn nói muốn dẫn cậu tới gặp chúng tôi... Cậu đang sợ nó không tỉnh lại nữa nên mới bỏ chạy chứ gì.”

Đúng là ngậm máu phun người, Diêu Hoa cười nhạt. “Quả thật cháu và Tử Cơ đã chia tay, bác không cần quanh co, có chuyện gì cứ nói thẳng.”

Cha Phạm nhìn thẳng anh với đôi mắt sâu. “Tôi vòng vo cái gì? Cậu vô tình vô nghĩa là vậy, chẳng lẽ người làm cha như tôi đây không có quyền lên tiếng hả?”

Diêu Hoa thở dài. “Được rồi, vậy bác Phạm, bác định làm gì?”

Phạm Tri Hùng nhìn chằm chằm người đàn ông yếu ớt đang tỏ vẻ bất đắc dĩ trước mặt, nhả từng chữ một. “Cậu lấy của nó cái gì thì trả lại hết cho tôi, một sợi tóc cũng không được bỏ sót.”

Diêu Hoa sững sốt, bật cười. “Bác Phạm, bác nói gì?”

“Dù là linh hồn hay trái tim, cũng phải trả lại cho nó.” Cha Phạm lạnh lùng nói xong, đôi mắt tràn ngập sự vô tình, mẹ Phạm ngồi cạnh cũng nhìn anh với đôi mắt đẹp nhưng lạnh như băng, nửa chữ không nói.

Diêu Hoa cười. “Bác nói gì? Cháu nghe không hiểu?”

Cái bàn khê động, nước trong ly sóng sánh, Phạm Tri Hùng nói: “Diêu Hoa, đừng tưởng không ai biết, tốt nhất cậu nên làm theo những gì tôi nói.”

Mặt Diêu Hoa lạnh dần, mắt khê hạ, không nói một câu.

Phạm Tri Hùng nói tiếp: “Tôi đã cho người đón Diêu Thanh tới chỗ tôi chơi vài ngày, nếu cậu muốn nói chuyện với chị mình thì tốt nhất nên làm cho tôi và con tôi nói chuyện được với nhau.”

Nói xong ông đứng lên, quay lưng bước ra ngoài cửa; mẹ Phạm liếc anh với đôi mắt lạnh lẽo mang đầy oán hận, miệng mím chặt đi theo sau cha Phạm. Từ đầu đến cuối bà không nói một câu nào nhưng sự căm hận trong mắt biểu lộ cảm giác của bà với Diêu Hoa, ý nghĩ độc địa muốn đưa anh vào chỗ chết.

Diêu Hoa ngồi trên ghế một lúc lâu không đứng dậy nổi, giờ tay run rẩy lấy điện thoại trong túi áo. Anh cố bình tĩnh, gọi điện thoại cho Diêu Thanh, không ai bắt máy, đổ chuông nhưng không ai nghe, hơn mười lần đều vậy.

Diêu Hoa tự ngăn lại hành động điên cuồng không ngừng gọi điện thoại của mình, hít sâu một hơi, gọi điện cho đội trưởng đội khảo cổ, biết được Diêu Thanh bị thương nên xin rời đội, được “người nhà” đón đi tỉnh dưỡng.

Lúc đó Diêu Hoa muốn bật khóc, người nhà? Bọn họ đâu còn người nhà nào, bọn họ chỉ có nhau, người nhà ở đâu ra chứ? Đáy lòng anh đang gào thét, ngoài mặt lại bình tĩnh lạ thường.

Anh cúp máy, chạy xe từ từ về nhà, đến nửa đường thì đổi hướng, chạy về phía bệnh viện Phạm Tử Cơ đang nằm.

Bác sĩ không làm khó anh, giống như biết anh là ai, anh thuận lợi đi vào phòng Phạm Tử Cơ, vuốt gương mặt gầy hốc hác của hắn, áp mặt lên, vô cùng dịu dàng nói: “Cái gì tôi cũng cho anh hết, anh thả chị tôi ra được không?”

Người đàn ông phía dưới không nói gì, thậm chí cả lông mi cũng không chớp.

Diêu Hoa không quá lạ, bây giờ anh là một người đàn ông không có linh hồn, chẳng bao lâu nữa cũng chết, nhưng hắn có một người cha tốt, không thể thấy hắn chết đi như vậy.

Diêu Hoa khen hắn. “Anh đẹp trai lắm, gầy như vậy mà vẫn đẹp trai.” Ngón tay anh lướt qua sống mũi cao của hắn, đôi môi mỏng, chiếc cằm gợi cảm. “Không uống công trước kia tôi yêu anh như vậy.”

Anh tiếp tục sờ xuống phía dưới, sờ vùng ngực trước kia anh nằm không dưới trăm nghìn lần, nhéo mạnh đầu nhũ khô cứng. “Nhưng mà, dù sao cũng không sánh bằng cha mẹ tốt mà anh có.”

Toàn bộ cơ thể anh nằm lên người Phạm Tử Cơ, thở dài. “Cha mẹ anh uy hiếp tôi, uy hiếp người thân duy nhất của tôi. Tử Cơ à Tử Cơ, anh chết tôi không hề đau lòng, nhưng Diêu Thanh là người duy nhất tôi yêu thương trên cõi đời này, tôi làm sao có thể không bị uy hiếp chứ?”

Anh hôn lên môi hắn, lên cổ, lên ngực. “Tôi không yêu anh, nhưng tôi phải trả giá thay anh, nợ anh mười kiếp? E rằng...” Anh nặng nề nằm trên ngực Phạm Tử Cơ, không nước mắt, tất cả chỉ còn lại bi thương. “Tôi biết, dù thế nào anh cũng sẽ không buông tha cho tôi.”

8. Chương 8

“Đừng khóc.” Giọng nói yếu ớt vang bên tai, tay run rẩy xoa hai má Diêu Hoa, bàn tay lạnh lẽo nhưng lại quen thuộc nhường ấy, nó từng chạm lên từng tắc da tắc thịt trên người anh, khiến anh đổ mồ hôi đầm đìa mỗi đêm khuya, từng nơi nó chạm tới đều khiến anh run rẩy.

Diêu Hoa đang nằm trên người hắn tròng lộn mắt. Hắn tỉnh?

Anh không ngược lên, vùi đầu càng sâu vào ngực hắn, anh không khóc, anh đã chẳng còn nước mắt nữa rồi, cho dù lúc này anh thật sự muốn khóc.

“Đừng khóc.” Phạm Tử Cơ xoa mặt anh, ngẩng đầu áp mặt vào mặt anh, yếu ớt cầu xin: “Đừng khóc.”

Mặt giáp mặt một lúc lâu, Diêu Hoa không hề cử động, duy trì tư thế như ban đầu, anh nằm lên ngực hắn, mặc cho hắn rướn cổ áp mặt vào anh, không hứng thú với việc hắn tỉnh dậy. Hoặc có thể cũng có hơi hứng thú, anh nghĩ, Diêu Thanh vẫn còn trong tay nhà họ Phạm.

“Đừng khóc.” Đã lâu rồi Phạm Tử Cơ mới cảm nhận được hơi ấm của Diêu Hoa, mãi mới phản ứng lại, hấn sờ lên mặt mình lẩm bẩm: “Em không khóc, người đó đang khóc?”

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm vào gối, lăn xuống hai má. Thật lâu sau, Phạm Tử Cơ cảm thấy hốt hoảng, khó tin, và một chút khổ sở, hấn gơ bàn tay ướt nước mắt lên miệng liếm, vị mặn kích thích đầu lưỡi đã mất cảm giác bấy lâu nay.

“Anh đang khóc.” Sau một lúc lâu im lặng, hấn mới thì thào.

Diêu Hoa dè ngực hấn, tưởng tượng mình đang cầm một con dao moi tìm hấn ra. Phạm Tử Cơ cảm thấy khó thở, hấn không biết vì sao Diêu Hoa lại trở nên xa lạ như vậy, anh rời xa hấn không quay đầu lại khiến hấn kinh sợ nhưng bây giờ lại ở cạnh hấn, hấn vẫn cảm thấy sự hiện hữu của anh có gì đó không thực.

Ngay sau đó, hấn cúi bỏ lớp nguy trang, vì đã từng được hưởng sự dịu dàng của người này, hấn cầu xin với thái độ hèn mọn trước nay chưa từng có. “Tiểu Hoa, Tiểu Hoa, đừng bỏ anh, anh sai rồi, anh không dám nữa. Anh nghe lời em mà, anh không bao giờ làm loạn nữa.” Hấn rút nước mắt vụn người cọ mặt vào gương mặt lạnh như băng của người đang im lặng kia.

Diêu Hoa không đáp lại, mãi đến khi Phạm Tử Cơ rút kim truyền dịch ra, máu tươi rơi xuống drap giường trắng tinh, nước mắt của hấn cũng ướt hết mặt anh, anh mới từ từ ngẩng mặt lên, ánh mắt vô hồn, anh thản nhiên nói: “Anh tỉnh hả?”

Về mặt không hề tức giận kia khiến Phạm Tử Cơ hoang mang, vừa tỉnh hấn đã cảm thấy yếu ớt, sự kiên cường cũng bỏ hấn mà đi, rồi hấn cảm thấy người này thật sự không còn yêu thương mình nữa. “Tiểu Hoa...” Hấn run lên, vì sợ hãi mà cơ thể run lẩy bẩy.

“Tỉnh là tốt rồi.” Diêu Hoa vẫn hờ hững, anh đứng lên, bình tĩnh lấy khăn trên bàn lau khô mặt, thờ ơ nói: “Tỉnh rồi thì tôi đi gọi bác sĩ.” Phạm Tri Hùng kín đáo “dặn dò” Diêu Hoa, khi Phạm Tử Cơ khỏe thì ông sẽ tới, bao gồm cả Diêu Thanh.

Diêu Hoa cười lạnh đồng ý, thật ra cũng chẳng sao cả, anh đã buông tay từ trước rồi, đối diện với Phạm Tử Cơ cũng không quan trọng, chỉ cần Diêu Thanh có thể sống tốt thì anh có làm chuyện trái lương tâm cũng không là gì, chị anh đã làm rất nhiều chuyện vì anh rồi.

Phạm Tử Cơ hồi phục rất nhanh, có Diêu Hoa bên cạnh nên hấn có thể ăn ngon ngủ ngon. Khỏe rồi nên không hề yếu đuối như lúc mới tỉnh dậy, giờ hấn có thể bình tĩnh nhìn Diêu Hoa như thể mình đang nắm rõ mọi chuyện, anh đi vệ sinh hấn cũng theo sau, chỉ cần đi xa một chút thì phía sau đã có người tò tò bám đuôi.

Phạm Tử Cơ nhìn Diêu Hoa chăm chăm như nhìn phạm nhân, sợ anh chạy trốn. Có lúc Diêu Hoa đi ra ngoài rất lâu, hấn ngồi trên xe lăn canh cửa, thấy anh trở về liền cười cầm lấy thứ gì đó Diêu Hoa vừa mới xách về. Thái độ của Phạm Tử Cơ rất tốt nhưng người kia vẫn lạnh lùng, đáng về một mối, mắt khê đảo qua Phạm Tử Cơ; những lúc khác anh thường đứng bên cửa sổ hút thuốc nhìn ra bên ngoài, thoáng cái đã nửa tiếng, không ai gọi thì anh không quay lại, lúc mệt mỏi anh sẽ dựa vào tường, mắt khép xuống, đáng về rất mệt mỏi.

9. Chương 9

Nếu không làm vậy, anh cũng sẽ cầm dao ngồi gọt trái cây, mang về một mối và nhảm chán vô cùng, dường như thời gian đối với anh đang là một gánh nặng.

Phạm Tử Cơ nhìn Diêu Hoa lâu quá thì mặt sẽ lạnh như tảng băng, Diêu Hoa muốn rời xa hấn, từ ánh mắt tới cử chỉ của anh đều nói rõ với hấn như vậy nhưng lại không làm được. Thứ tốt đẹp mà Diêu Hoa cho hấn chính là thời gian, nhưng một khi hấn chưa ở cạnh Diêu Hoa lâu như vậy thì hấn không buông tay; Diêu Hoa muốn chia tay, đúng là nằm mơ.

Hắn ích kỷ, độc tài không phải lần đầu tiên Diêu Hoa biết, trước kia Diêu Hoa thương hắn, về sau cũng có thể tiếp tục yêu như vậy. Hắn không chấp nhận được sự thật anh cứ vậy mà rời xa hắn. Người này, bất kể sống hay chết, bọn họ vẫn phải ở cạnh nhau, cho dù về sau cuộc sống vẫn lạnh nhạt như bây giờ thì hắn cũng không buông tay.

Tuyệt đối không.

Cha Phạm và mẹ Phạm thỉnh thoảng tới bệnh viện, Phạm Tử Cơ nhìn chăm chăm Diêu Hoa chẳng kiêng nể, nhìn Diêu Hoa một mỗi ngồi gọt trái cây hoặc là nhàm chán nghịch ngón tay, cảm thấy vừa lòng mới quay đầu lại nói chuyện với hai ông bà.

Con mình là kẻ thế nào tự mình hiểu rõ, sự bao dung của Phạm Tri Hùng đối với Phạm Tử Cơ chính là sự bao dung của cha mẹ dành cho con cái, chỉ cần hắn còn sống thì mọi chuyện sao cũng được; ông có thể cho phép Phạm Tử Cơ phạm sai lầm, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng. Tạm thời hắn chưa thể buông tha Diêu Hoa, nhưng rồi sẽ có một ngày hắn làm được.

Mẹ Phạm nghĩ đơn giản hơn, chỉ cần con sống tốt thì cái gì cũng được, vượt qua sinh tử phúc họa, con muốn cái gì bà sẽ cho nó cái đó, cho dù đó là một người đàn ông, cho dù phải dồn người kia vào đường cùng. Dù sao, trong mắt bà, Diêu Hoa tuyệt đối không hề vô tội, chính anh đã cướp mất con bà.

Cha nào con nấy, Diêu Hoa ngồi bên tỏ vẻ lạnh nhạt không để ý. Đúng là tự làm bậy không thể sống, trước kia yêu thương người như Phạm Tử Cơ đúng là anh đã rước lấy quả đắng... Chẳng thể trách ai được.

10. Chương 10

Triệu Khánh không tới bệnh viện, tới mấy lần trước đều thấy Phạm Tử Cơ và Diêu Hoa mặc dù ở cùng phòng nhưng không làm việc gì, hôm nay tới đúng lúc Diêu Hoa ra ngoài, gã liền nói với Phạm Tử Cơ sau lưng Diêu Hoa: “Cần gì phải vậy? Không nhất định phải là cậu ta, so với cậu ta thì...”

“Không phải cậu ấy thì đẹp.” Phạm Tử Cơ ngắt lời gã.

“Vậy...” Vậy sao trước kia lại ăn chơi lãng nhăng như vậy? Triệu Khánh tính nói lại thôi, câu này gã không hỏi ra miệng; giống như gã, gã yêu vợ mình nhưng điều này không thể ngăn cản gã lãng nhăng với người khác; có đôi lúc, yêu hay không yêu, ngoại tình hay không ngoại tình chẳng hề mâu thuẫn nhau.

“Tôi đã đoán sai, cậu ấy thực sự có thể dứt áo ra đi...” Phạm Tử Cơ hạ giọng. Hắn nhìn đồng hồ, Diêu Hoa đã ra ngoài một tiếng; ngày nào Diêu Hoa cũng lấy lý do mua trái cây mà ra ngoài chốc lát, mà giờ cũng tới lúc về rồi. Hắn vừa định gọi điện thì thấy Diêu Hoa xách theo một túi to đi vào.

Diêu Hoa vào phòng nhưng dường như không phát hiện có người, lạnh lùng để túi lên bàn rồi lấy dao thông thả gọt táo, không nói một lời, tóc trên trán rũ xuống che khuất đôi mắt, không biểu lộ cảm xúc y như bức tượng đá lạnh lẽo đặt trên bàn, chẳng hề có sức sống.

Triệu Khánh nhìn Diêu Hoa như vậy, lại nhìn ngón tay dài trắng nõn của anh, khớp xương di chuyển theo con dao khiến gã tưởng tượng rằng chỉ cần ấn mạnh thì ngón tay sẽ gãy làm đôi.

Triệu Khánh thấy rợn người, quay đầu lại, mãi mới nói: “Vậy ổn không?” Giờ nghĩ lại, kỳ thật người vô tội nhất chính là Diêu Hoa. Dù sao cũng là Phạm Tử Cơ có lỗi với Diêu Hoa.

Phạm Tử Cơ cười lạnh. “Cậu ấy có chết cũng phải chết cùng tôi.” Không phải hắn không muốn tỏ ra yếu thế hơn, nhưng Diêu Hoa không phản ứng gì khiến hắn xấu hổ quá hóa giận, rốt cuộc là quá tam ba bận.

Một nắm mồ chôn hai mạng, Diêu Hoa đừng mong trốn thoát, hắn không cho phép.

Diêu Hoa ngồi một góc bỏ táo thành từng miếng nhưng không ăn miếng nào, khi anh gọt đầy đĩa thì sẽ có một y tá tới đổi đĩa mới rồi mang đĩa trái cây đầy ụ kia tới cho Phạm Tử Cơ; Phạm Tử Cơ không ngần ngại, cầm một miếng lên ăn, không quên mời Triệu Khánh: “Khá ngon, rất ngọt, ăn một miếng đi.”

Triệu Khánh cầm một miếng đưa lên miệng, nhìn hai ba cái đĩa đặt cạnh đó hầu như trống không liền biết thành quả trong lúc rảnh rỗi của Diêu Hoa đều bị Phạm Tử Cơ tiêu diệt. Thật ra không khó đoán, nhìn cái cách Phạm Tử Cơ thành thạo nhét trái cây vào miệng thì biết hẳn đã luyện mãi thành quen. Ngón tay nhét một miếng vào, miệng liền há ra, nuốt xong miếng này lại bỏ miếng kia vào miệng nhai.

Nhìn Phạm Tử Cơ ăn một mạch hết một góc lớn đĩa trái cây, lại nhìn Diêu Hoa tiếp tục lấy lê trong túi trái cây kia ra gọt, lông gà da vịt của Triệu Khánh dựng hết cả lên. “Ngày nào cậu ấy cũng ra ngoài một lần như vậy hả?”

Phạm Tử Cơ ung dung gật đầu.

11. Chương 11

“Và cậu thì...” Triệu Khánh nói dở, mắt trừng lớn nhìn Phạm Tử Cơ như một con heo xử hết đĩa trái cây mà phải hai ba người đàn ông mới ăn hết kia.

“Sao?” Phạm Tử Cơ nhai trái cây, không quên mút sạch nước dính trên ngón tay, tiếp tục mời gã: “Đào ăn cũng ngon lắm, cậu thử mà xem.”

Y tá đứng cạnh nói nhỏ: “Hôm nay anh Diêu ra ngoài mua trái cây hai lần...”

Triệu Khánh ghen hòng, Phạm Tử Cơ làm như không thấy, y tá thở dài, bệnh nhân rất phối hợp, người không bị bệnh kia càng khiến người ta đau đầu gấp trăm lần so với người bị bệnh. Đương nhiên, tất cả cũng do bệnh nhân quá dung túng.

Vô cùng bất đắc dĩ, Triệu Khánh cùng y tá nhìn Diêu Hoa như người thần kinh đang thoăn thoắt hai tay thon dài, nhìn trái cây anh gọt ngày càng nhiều, hai người cùng run lẩy bẩy.

Có khi nào Phạm Tử Cơ không bệnh chết mà sẽ no chết?

Chân Phạm Tử Cơ không bị thương nặng, không thể bị trời phạt thành tàn phế; nhưng não chấn động rất nghiêm trọng, vừa đứng lên liền cảm thấy choáng váng nhưng lâu dần cũng tìm ra cách giải quyết, đó là cầm chặt tay Diêu Hoa, chống mặt thế nào hẳn cũng bình tĩnh lại ngay được. Vì thế mỗi khi đi ngủ, mặc kệ Diêu Hoa im lặng thế nào, lạnh lùng ra sao thì hẳn vẫn ôm anh ngủ, ngủ sâu bệnh cũng mau khỏi, sẽ không choáng váng như vậy nữa, đầu không đau, sức lực cũng khôi phục dần, có thể xuống giường đi lại đôi chút. Diêu Hoa đi tắm hẳn cũng đi theo, tay gậy không thể cử động nhưng lưỡi thì có, liếm ngực Diêu Hoa như cún con, Diêu Hoa ngẩng đầu làm cho nước bắn vào mặt khiến Phạm Tử Cơ cụt hứng.

Lúc trước Phạm Tử Cơ không quan tâm, thời gian hẳn bỏ mặc Diêu Hoa khá nhiều. Nhưng giờ hẳn rất khó chịu, Diêu Hoa chưa từng đối xử với hẳn như vậy; khi hai người ở cùng nhau, Diêu Hoa sẽ nói chuyện với hẳn, có thể dịu dàng hoặc có thể cáu kỉnh với hẳn. Còn bây giờ Diêu Hoa không nói với hẳn, ngay cả lúc hẳn sẵn giọng cũng coi như không. Mức độ càng ngày càng tệ, điều này khiến Phạm Tử Cơ rất không vui.

Nhưng Phạm Tử Cơ là một người đàn ông kiêu ngạo, cho dù quan tâm cũng phải giả vờ như không, rất cố chấp, hàng ngày đều quan sát Diêu Hoa, lâu lâu dùng khước mắt nhìn với anh chút yếu đuối trong lòng hẳn. Hẳn muốn Diêu Hoa mềm lòng, giống như lần đó hẳn đổ bệnh quây phá không chịu theo Diêu Hoa đi họp lớp, Diêu Hoa ôm hẳn cười, dựa vào lòng hẳn; giống như có lần hẳn chọc Diêu Hoa tức giận, hẳn rầu rĩ ngồi bên cạnh anh, Diêu Hoa sẽ ngồi xổm trước mặt hẳn thở dài bất đắc dĩ như ngầm thỏa hiệp.

Nhưng không được, mãi vẫn không được, hẳn tức giận, hẳn giải thích, hẳn tỏ ra yếu thế, hẳn lạnh lùng, vậy mà Diêu Hoa cũng không đáp lại.

Phạm Tử Cơ không muốn nghĩ thêm, hẳn không buông tay được, buông không nổi, không thể không thừa nhận rằng cho tới giờ hẳn vẫn không muốn rời xa Diêu Hoa. Hẳn không muốn nghĩ tới thái độ hiện giờ của Diêu Hoa, chỉ là chuyện Diêu Hoa thật sự có thể rời khỏi hẳn khiến hẳn cảm thấy mình không đủ dũng cảm để chấp nhận. Huống hồ là những nguyên nhân sâu xa, hẳn không muốn tìm hiểu thêm.

Sự yếu đuối của Phạm Tử Cơ đến mau và đi cũng nhanh, Diêu Hoa cũng không để bản thân bị xoay vòng vòng, hắn liền đổi sang cách khác, bám sát Diêu Hoa không buông.

Diêu Hoa coi như không nhìn thấy nỗi khổ sở của hắn. Ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên, nhưng chỉ lóe lên thôi cũng đủ khiến tim hắn đau đớn. Hắn sẽ không dùng cách này khiêu chiến Diêu Hoa và mình. Nếu kết quả đúng là Diêu Hoa không cần mình, chỉ cần nghĩ cũng khiến Phạm Tử Cơ bị thương. Hắn không muốn thừa nhận, Diêu Hoa trước kia đã chết rồi, chỉ còn một Diêu Hoa lạnh lùng này đang đối diện với hắn mà thôi.

Hắn không muốn thừa nhận rằng Diêu Hoa không thương hắn nữa.

Hắn còn thương anh, cho nên Diêu Hoa cũng phải thương hắn.

Hai người họ phải tiếp tục yêu thương nhau, sống với nhau tới già; hắn chưa từng nghĩ rằng Diêu Hoa thực sự bước vào cuộc sống của hắn theo cái cách hắn yêu anh.

Trước kia làm sai, Diêu Hoa không thích, vậy hắn không làm nữa.

Chỉ cần Diêu Hoa vui, hắn tình nguyện sau này chỉ làm những chuyện anh thích.

Nhưng Diêu Hoa đối với hắn rất lạnh lùng... Chỉ cần Diêu Hoa vui, sao hắn không tự nguyện cơ chứ?

Bây giờ anh thật sự đang ở cạnh hắn rồi.

12. Chương 12

Lúc Diêu Hoa mua trái cây về thấy có hai người đàn ông đứng trước cửa, vừa đẩy cửa anh liền ngăn người. Diêu Thanh đang đứng trước mặt Phạm Tử Cơ còn mặt Phạm Tử Cơ sưng đỏ xuất hiện bảy tám vết cào rớm máu, khóe miệng còn dính ít máu đang chảy xuống, hắn quỳ xuống đất mặc cho Diêu Thanh đang mang giày cao gót hung hăng đạp xuống.

“Bà giết chết thằng khốn nạn nhà mày!”

“Bốp” một tiếng, gót giày nhọn đánh lên đùi hắn. Diêu Hoa nhìn, khóe mắt giật giật.

Lúc này Diêu Thanh quay đầu lại, nhìn thấy anh, đôi mắt to chớp chớp, nước mắt chảy ra, không còn mang dáng vẻ hung ác như vừa rồi nữa, chạy tới bên anh. “Tiểu Hoa, Tiểu Hoa.” Như gà mái thấy gà con, vừa vui sướng vừa lo lắng.

“Để chị xem nào. Sao gầy vậy, chắc chắn là thằng chết tiệt kia bắt nạt em, đừng sợ, để chị giết nó.” Mặt Diêu Thanh lại bắt đầu hung dữ, trên móng tay của chị còn dính ít máu đỏ tươi.

Miệng Diêu Hoa khê giật, ngăn chị lại. “Chị...”

Diêu Thanh nghe tiếng anh liền khóc rống lên. “Tiểu Hoa.”

Diêu Hoa đã từng thấy chị mất bình tĩnh, anh lạnh lùng nhìn Phạm Tử Cơ. Hắn còn đang quỳ dưới đất, đôi mắt mở to nhìn anh.

Diêu Hoa nhú mày, Phạm Tử Cơ nhìn anh nói: “Yên tâm, ba anh sẽ không gây khó dễ cho chị ấy...”

“Ngậm miệng chó của mày lại.” Diêu Thanh quay lại rống lên: “Họ Phạm nhà mày chẳng kẻ nào tốt đẹp hết.”

“Về nhà thôi.” Diêu Thanh quay lại nói với Diêu Hoa, nắm tay anh định đi ra ngoài.

“Diêu Thanh, chị có thể đi nhưng cậu ấy phải ở lại.” Phạm Tử Cơ vẫn quỳ, cho dù đang chảy máu nhưng hắn vẫn thẳng lưng nói chắc như đinh đóng cột. “Cậu ấy là vợ tôi, nên ở cạnh tôi.”

Diêu Thanh nghe xong giận dữ cười lớn. “Vợ? Phạm Tử Cơ, con mẹ nó mày còn có tư cách để nói vậy hả?” Chị đi tới, vung tay thật mạnh. “Chát” một tiếng thật to, mặt Phạm Tử Cơ bị đánh nghiêng hẳn sang một bên, bốn đầu ngón tay in hằn lên má hằn, lúc này máu chảy nhiều hơn, từ vết cào lúc nãy ứa ra.

Phạm Tử Cơ quay đầu lại, nhìn thẳng Diêu Thanh, bình tĩnh nói: “Cậu ấy phải ở lại.”

Diêu Thanh cười lạnh, không thèm nhìn hẳn một cái, quay qua nắm tay Diêu Hoa. Đi ra ngoài, mở cửa ra, hai người đàn ông vạm vỡ liền chặn lại.

Diêu Hoa không buồn lên tiếng, anh nhìn Diêu Thanh, rồi nhìn Phạm Tử Cơ đang máu me be bét, nghi hoặc sao Diêu Thanh tới được đây?

Diêu Thanh nhìn người ngoài cửa, ngực đập thành thịch, hơi thở càng lúc càng nặng nề, chị rất tức giận, Diêu Hoa đứng bên cảm giác sắp bị lửa giận của chị thiêu cháy.

Diêu Thanh quay đầu nhìn Phạm Tử Cơ. “Muốn nó ở lại? Được thôi. Nhưng chỉ có một cách, đó là mày phải chết.”

Phạm Tử Cơ lạnh lùng nhìn chị, không nói một lời.

Diêu Thanh đi tới, ném dao gọt trái cây tới cạnh hắn, cúi đầu vào sát mặt hắn. “Mày chết đi, nó sẽ không rời xa mày nữa. Mày xem rồi tự xử lý đi, anh chàng họ Phạm đẹp trai phong lưu ả.” Nói xong chị phá lên cười nhạo thật to, quay lại đứng cạnh Diêu Hoa.

Diêu Hoa lạnh lùng nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, ngoại trừ câu “Chị.” lúc này, anh không nói thêm lời nào nữa.

Anh không ngăn cản hành động của Diêu Thanh, anh không biết sao Diêu Thanh tới được đây nhưng hiển nhiên hành động của chị đối với Phạm Tử Cơ cũng không có ai ngăn cản. Có thể nào là do Phạm Tử Cơ ngằm đồng ý?

Phạm Tử cơ có thể quyết định tự do của Diêu Thanh sao? Đây là khả năng Diêu Hoa nghĩ tới, vì thế anh nói với Diêu Thanh: “Chị, chị đi đi, em sẽ ở lại đây.”

13. Chương 13

Đương nhiên Diêu Thanh không chịu, chị còn muốn tận mắt thấy Phạm Tử Cơ cầm dao đâm mình, chị cười lạnh nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Phạm Tử Cơ. “Mày không chết thì nó sẽ chết.” Diêu Thanh tàn nhẫn nói.

“Chị!” Diêu Hoa ngây dại nhìn Diêu Thanh.

“Nó phải chết.” Diêu Thanh lạnh lùng nói: “Giờ nó không chết thì hai ngày nữa cũng phải chết, nếu bây giờ nó muốn chết thì sao không giúp nó toại nguyện chứ.” Chị nhìn chằm chằm Phạm Tử Cơ như nhìn một kẻ tì tiện, thù hận phủ kín ánh mắt.

“Chị.” Diêu Hoa trầm giọng kêu.

“Đừng đụng vào chị.” Diêu Thanh cầm hận kêu lên, nhìn thẳng Phạm Tử Cơ dù người đầy máu vẫn nhất quyết không nản lòng. “Chị thật sự muốn nhìn xem nó có thể làm được gì, em trả giá vì nó nhiều như vậy, nó còn không biết xấu hổ mà đòi giữ em lại.”

“Tôi sẽ không chết.” Phạm Tử Cơ nhìn Diêu Thanh, vẻ mặt bình tĩnh. “Diêu Hoa không chết, tôi sẽ không chết.”

“Há há.” Diêu Hoa cười quái dị nhìn Phạm Tử Cơ giống như vừa nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, một tay bịt miệng, một tay ôm bụng, cười đến nỗi phải ngồi xuống đất.

Diêu Hoa nhìn Diêu Thanh, nhìn hành động như trúng tà của chị, không khỏi nhíu mày. Rốt cuộc chị anh đang nghĩ gì? Nếu Phạm Tử Cơ chết thì họ đừng hòng ra khỏi phòng này một bước.

“Diêu Thanh!” Diêu Hoa gọi cả tên họ của chị.

“Đừng đụng vào chị.” Diêu Thanh không quay đầu lại, nhưng chị đứng thẳng lại, ngưng cười, lạnh lùng nhìn Phạm Tử Cơ. “Muốn giữ nó lại? Mà không đủ tư cách.”

Nói xong chị tới cạnh Diêu Hoa dắt tay anh. “Chị em mình về thôi.”

Diêu Hoa lắc đầu, đứng im.

Diêu Thanh trừng mắt. “Em không buông được?”

“Không phải.” Diêu Hoa lắc đầu.

“Vậy tại sao?”

“Em không bỏ chị được.” Diêu Hoa nói, “Anh ta sống chết không liên quan tới em, nhưng chị mà có bề gì...” Anh sờ mặt Diêu Thanh, dịu dàng yêu thương. “Cho dù đang ở đâu em cũng không yên tâm được.”

Nước mắt Diêu Thanh rơi lã chã. Trong đôi mắt to dường như chứa một lượng nước vô hạn đang không ngừng tràn ra ngoài.

Phạm Tử Cơ vẫn đang quỳ thẳng lưng, môi mím lại.

Diêu Hoa nói: “Chị, đừng khiến em lo nữa.” Anh ôm Diêu Thanh. “Chỉ chị mới có thể khiến em bận tâm thôi, cho nên đừng làm em tổn thương.”

Diêu Thanh nghe xong liền gào khóc. Diêu Hoa ôm chị. “Chị, chị đi đi được không?” Anh dịu dàng khuyên nhủ.

Diêu Thanh khóc, đang khóc thì nghẹn ngào ghé vào tai Diêu Hoa nói: “Chị... Chị đổi bảy năm tuổi thọ.”

Diêu Hoa nghe xong, phút chốc hiểu được đây là điều kiện trao đổi của Diêu Thanh. Bảy năm tuổi thọ? Phép chuyển đổi thành công, bây giờ anh chỉ còn sống được chưa đầy ba năm sao?

Anh cười vỗ lưng Diêu Thanh. “Không sao chị à, không sao hết, em muốn thấy chị được an toàn, chỉ cần vậy thôi, em sẽ không tiếc nuôi gì hết.”

Phạm Tử Cơ quỳ sau lưng Diêu Thanh nhìn Diêu Hoa, mắt Diêu Hoa rũ xuống, nhẹ nhàng dỗ dành Diêu Thanh. Lúc lâu sau Diêu Thanh mới ổn định cảm xúc, Diêu Hoa lại thì thầm nói bên tai chị, sau đó buông Diêu Thanh ra, ngồi xổm trước mặt Phạm Tử Cơ.

Mắt anh rũ xuống, lát sau mới ngẩng lên nhìn thẳng Phạm Tử Cơ, đây là lần đầu tiên anh chính thức nhìn thẳng vào mắt hắn trong suốt thời gian vừa rồi, anh nói: “Tôi không đi, anh có thể đảm bảo cho sự an toàn của Diêu Thanh không?”

Phạm Tử Cơ ngẩng đầu, hắn muốn hỏi vừa rồi anh nói gì với Diêu Thanh nhưng lại thôi, đành phải gật đầu.

“Không cần biết anh đang nghĩ gì, anh đã nói nếu tôi ở lại thì anh sẽ để Diêu Thanh được an toàn, tôi tin anh.” Diêu Hoa nói xong, quay lại cười với Diêu Thanh. “Chị, chị đi đi.”

Diêu Thanh nhìn anh, nghẹn ngào lắc đầu.

“Chị.” Diêu Hoa lắng lặng nhìn chị, ánh mắt tràn ngập sự ảm áp.

Diêu Thanh lắc đầu che miệng khóc, đi lùi về phía cửa, giống như không thể chấp nhận nỗi điều gì đó, chạy một mạch ra bên ngoài, dọc đường vừa đi vừa khóc.

14. Chương 14

Khui rượu champagne, bọt văng ra rơi xuống đất hóa thành vệt nước. Phạm Tử Cơ xuất viện, Triệu Khánh coi đây như một việc đáng chúc mừng, bác sĩ y tá mỗi người cầm một ly rượu; Diêu Hoa hút thuốc lạnh lùng, không tránh né.

Đưa rượu cho anh, anh không nhận, tay còn bận hút thuốc, hít vào phổi rồi nhả ra một làn khói dài khiến gương mặt người đứng phía trước trở nên mờ mờ; Phạm Tử Cơ cười cười, rút tay cầm ly lại rồi bắt chuyện.

Hắn không còn ác nghiệt nữa, Diêu Thanh không được tận mắt chứng kiến, người đàn ông trước kia nhẫn tâm làm anh tổn thương đi đâu mất rồi? Thật ra Diêu Hoa thích hắn của trước kia hơn, lạnh lùng tàn nhẫn lại vô tình, hoàn toàn không phải thế này.

Điều bộ của Phạm Tử Cơ lúc này rất khó coi, ngay cả anh cũng không hiểu nổi.

Triệu Khánh đón Phạm Tử Cơ xuất viện, không phải vì muốn cướp danh hiệu “Vợ yêu” của Diêu Hoa mà vì công ty có chuyện, chỉ có Phạm Tử Cơ mới giải quyết được.

Phạm Tử Cơ tới công ty mới nhận ra vấn đề không hề nhỏ, cần phải họp bàn rồi chạy đôn chạy đáo mới có thể giải quyết xong, rất tốn thời gian. Nhưng Phạm Tử Cơ vẫn gọi điện thoại về nhà, thỉnh thoảng bớt chút thời gian về ăn với anh một bữa.

Diêu Hoa ở nhà Phạm Tử Cơ cũng khá bận rộn, anh gọi cho Diêu Thanh khuyên chị ra nước ngoài. “Không phải chị thích tuyết sao? Ở Thụy Sĩ nhiều lắm, chị cứ đi chơi cho vui.”

Sau đó anh nói cho Diêu Thanh biết nơi để sổ tiết kiệm và séc, không để ý chị đang khóc nghẹn ngào. Anh nói: “Chị à, thật ra ba năm hay mười năm cũng không đáng là bao, đến quỹ em còn chẳng làm nổi nữa kia mà; anh ta tới điện Diêm Vương cũng không tìm ra em đâu, không cần gặp lại anh ta nữa, em cảm thấy hồn phi phách tán cũng đáng lắm.”

Diêu Thanh uất hận, lại tiếp tục khóc không thành tiếng.

Diêu Hoa dặn lại: “Chị đi sớm đi, đừng khiến em bận tâm, về việc trả thù...” Anh trầm ngâm. “Cứ quên đi, chị à, chúng ta đã trả giá quá nhiều rồi.”

“Nhưng nó, nhưng nó...” Diêu Thanh hấp tấp nói, nhưng cổ họng tắc nghẹn nên mãi không thành câu.

“Đừng khiến em đau lòng nữa, thời gian của em không còn nhiều, đừng khiến em phải dùng hết để lo lắng cho chị.” Diêu Hoa mệt mỏi nói: “Chị phải sống tốt luôn cả phần của em nữa.”

Đây không phải là dặn dò mà rõ ràng là những lời trăng trối, Diêu Thanh khóc rất nhiều. Diêu Hoa cúp máy, lấy sim ra bỏ vào thùng rác, dặn dò bảo vệ ngoài cửa: “Nếu có người con gái tên Diêu Thanh tới tìm tôi thì cứ nói không thấy.”

Chặn đứng đường lui, chờ đợi cái chết, Diêu Hoa cảm thấy rất yên tâm.

Hai tháng trước anh đã bình tĩnh suy nghĩ thật kỹ, sẽ không mong chờ hạnh phúc đầm ấm như trước kia nữa mà là yên tĩnh như nước, chờ cho nó khô cạn, hoàn toàn biến mất không để lại dấu vết.

Chuyện công ty rất lớn, tháng đầu tiên sau khi xuất viện Phạm Tử Cơ đều ở công ty, lúc về nhà cũng rất mệt mỏi, nhìn Diêu Hoa thì tinh thần sẽ khá hơn, muốn ôm anh hôn anh một cái nhưng Diêu Hoa cứ lạnh như băng đứng im mặc hắn làm gì thì làm giống một con rối gỗ, sau đó nếu tâm tình tốt hơn thì cũng ngay lập tức lạnh đến cực điểm.

Phạm Tử Cơ không muốn buông tay, Phạm Tri Hùng tìm gặp Diêu Hoa, ngồi đối diện anh một lúc lâu cũng không nói gì, sau đó đi tới cạnh Diêu Hoa vỗ vai. “Các con phải sống tốt đấy.”

Đi hai bước lại nói thêm: “Xin con hãy thông cảm cho tâm trạng người làm cha làm mẹ như hai bác, hãy tha thứ cho hai bác.”

Diêu Hoa không quay đầu lại, vẫn gắng gượng ngồi ở đó, ngón tay không động đậy, làm như không nghe thấy những lời cha Phạm nói.

Đêm đó Phạm Tử Cơ về nhà, hỏi anh: “Ba anh gặp em nói gì vậy?”

Diêu Hoa im lặng ăn cơm không nói gì.

Phạm Tử Cơ thở dài. “Anh sẽ không rời xa em, trừ việc đó ra thì cái gì anh cũng có thể làm cho em.” Hắn gấp đồ ăn vào bát Diêu Hoa, nói tiếp: “Anh đối xử không tốt với em mười năm thì em có thể trừng phạt anh hai mươi năm, bây giờ em không để ý tới anh cũng được, không muốn nói chuyện cũng không sao hết, chỉ mong về già em có thể đối xử tốt với anh hơn một chút.”

Diêu Hoa ngay cả mắt cũng không thêm liếc, để mặc Phạm Tử Cơ độc thoại.

Một năm sau, vì công ty của Phạm Tử Cơ buôn lậu trốn thuế quá nhiều nên Triệu Khánh phải ngồi tù, sự việc vẫn chưa kết thúc; đêm trước ngày tòa tuyên án, Phạm Tử Cơ nói với Diêu Hoa: “Có thể anh phải ngồi tù, cả đời cũng không được ra.” Hắn nhìn Diêu Hoa chăm chú, sợ bỏ lỡ một biểu cảm nào đó trong ánh mắt Diêu Hoa.

Nhưng Diêu Hoa vẫn thờ ơ, mặt không biểu lộ cảm xúc gì, thỉnh thoảng trở mình dụi thuốc, tiếp tục hút một điếu khác.

Phạm Tử Cơ cười, sờ mặt anh, nói: “Dù thế nào, đối với em, anh sẽ không bao giờ buông tay.”

Hắn mặc áo khoác tiếp tục đi gặp luật sư bàn bạc về chuyện công ty; lúc lái xe ra khỏi nhà, hắn nhìn về phía cửa chính nhưng không thấy người hắn muốn thấy, lắc đầu, khóe miệng kéo sang hai bên phát ra tiếng thở dài.

Dù thế nào đi nữa, đối với em, anh cũng sẽ không buông bỏ.

15. Chương 15

Thời gian là gì?

Tựa như dòng nước lũng lờ chảy ra biển không bao giờ quay lại? Hay giống như quá khứ cứ trôi qua không thể lấy lại, ngay cả ký ức cũng không còn?

Đôi khi Diêu Hoa cảm thấy biết ơn thánh thần, ít nhất Diêu Thanh có thể có một cuộc sống yên bình tại một nơi khác trên trái đất này, còn Phạm Tử Cơ bị công việc quần chân không có cách nào ở bên cạnh anh, khỏi phải ngày đêm than thở.

Thời gian lặng lẽ trôi đi, một năm hai năm rồi ba năm. Vì thế, vào một ngày nọ, Diêu Thanh gọi tới, Diêu Hoa biết thời gian của mình không còn nhiều nữa.

Anh nhẹ nhàng an ủi người con gái đang đau lòng ở đầu dây bên kia, rất bình tĩnh, không giống người sắp bị hồn phi phách tán.

Sinh mệnh sinh ra và biến mất, nếu có người vì nó mà khóc than thì coi như nó cũng được yêu thương; Diêu Hoa nói, chị à, có chị đau lòng vì em, kiếp này được sinh ra thật không uổng.

Câu này khiến người con gái ở bên kia trái đất khóc chết đi sống lại, Diêu Hoa sờ gương mặt khô nước mắt của mình, chị khóc thay rồi.

An ủi hồi lâu, cúp điện thoại, Diêu Hoa vuốt sợ dây đỏ trên tay trái, đây là thứ năm trước Phạm Tử Cơ và anh đi Thái Lan cầu về, anh cởi ra đặt trong ngăn kéo, gọi điện nói với Phạm Tử Cơ: “Tối nay về nhà ăn cơm.”

Phạm Tử Cơ ngồi thất thần, đây là lần duy nhất suốt ba năm Diêu Hoa chủ động với hắn, tinh thần chưa hồi tỉnh nhưng trí não đã theo bản năng giúp hắn đáp câu trả lời tốt nhất. “Được, anh về ngay.”

Phạm Tử Cơ không ngồi tù nhưng hắn phá sản, phải làm lại từ đầu, cho dù có ba Phạm rót vốn nhưng ‘vạn sự khởi đầu nan’, hướng chỉ việc gây dựng lại sự nghiệp thật không dễ dàng gì.

Hắn muốn giữ Diêu Hoa ở bên mình, sự nghiệp nhất định phải vững chắc, nếu không có việc này làm nền tảng thì hắn không tài nào giữ nổi Diêu Hoa, ít nhất khi nhân tố trong ngoài đều chống lại hắn thì hắn không đứng trơ ra đó nhìn Diêu Hoa rời xa mình.

Phạm Tri Hùng nói, nhà họ Phạm phải có con cái nối dõi, mẹ hắn muốn có cháu nội ẵm bồng, hắn tự mà lo liệu đi.

Phạm Tử Cơ nói, một là con, hai là không có gì hết, ba mẹ tự chọn.

Phạm Tri Hùng già rồi, không lay chuyển nổi đứa con mình luôn cưng chiều, hoàn toàn xóa bỏ ý nghĩ kia mà làm theo ý hắn.

Nhưng ông đã quên Diêu Hoa, quân cờ được ông hứa hẹn sẽ trả tự do rồi lại chính ông ép phải quay lại với con mình. Hiện giờ quân cờ không còn là quân cờ nữa, Phạm Tri Hùng rất buồn phiền, không bao giờ muốn gặp lại Diêu Hoa, tốt nhất là cho tới lúc chết, âm thầm chết đi là tốt nhất, phải dẹp bỏ ý nghĩ của Phạm Tử Cơ thì may ra đường con cháu của ông mới thuận lợi được.

Bây giờ thái độ của Phạm Tử Cơ khiến Phạm Tri Hùng hiểu rằng không cần diễn tuồng nữa, dẫn mẹ hắn di cư sang Úc, cho dù đi tới nơi đất khách quê người xa lạ cũng không muốn tận mắt thấy Phạm Tử Cơ đem cuộc đời của mình trao vào tay một người đàn ông.

Phạm Tử Cơ không hề hối hận, dù biết rằng không thể có được Diêu Hoa nhưng vẫn cam tâm tình nguyện; cho dù hắn chết, Diêu Hoa cũng phải ở cạnh hắn; cho dù Diêu Hoa chết, hắn cũng phải ở cạnh anh.

Hai người, một sinh mạng, ông trời cũng không thay đổi được điều này.

Đầu bếp mang thức ăn lên, đều là những món Diêu Hoa thích.

Diêu Hoa uống một ngụm canh, nói: “Cám ơn anh.”

Phạm Tử Cơ sững sốt, không biết Diêu Hoa thường ngày lạnh lùng thờ ơ sao lại nói ra câu này.

Diêu Hoa nói tiếp: “Mấy năm nay, anh đối xử với tôi rất tốt!”

Anh nói rất bình tĩnh, Phạm Tử Cơ ngơ ngác lắng nghe, không biết nghĩ cái gì. Chẳng lẽ câu này ám chỉ Diêu Hoa chịu nhún nhường? Thái độ rất nhẹ nhàng, có phải cuộc sống hạnh phúc của hắn và Diêu Hoa sắp đến sớm hơn so với dự liệu của hắn rồi không?

Nhưng mà hắn không phải người đàn ông dễ dàng mù quáng như vậy, rất bình tĩnh, hắn hỏi anh: “Em muốn nói gì?”

Diêu Hoa cụp mắt không đáp.

Phạm Tử Cơ nói: “Anh có thể làm bất cứ việc gì vì em, ngoại trừ việc để em ra đi.” Hắn trả lời rất lạnh lùng, tay nắm cầm Diêu Hoa không hề nhẹ nhàng. “Thượng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyên, anh đều phải ở cạnh em.”

Diêu Hoa nghe vậy khẽ cười, cảnh tượng rất hiếm gặp, Phạm Tử Cơ lại kinh ngạc.

Hắn ngẩn người, Diêu Hoa nói: “Những năm này, tôi... tôi đối xử tốt với anh, anh đang nghĩ sao?”

Phạm Tử Cơ thất thần lần thứ hai, gương mặt tươi tỉnh, cũng vì câu hỏi của anh.

Đối xử tốt với cậu ấy mấy năm nay, mình đang nghĩ gì? Phạm Tử Cơ nghĩ, mình đang nghĩ gì vậy? Hồi đại học Diêu Hoa và hắn ở chung với nhau, hai người một phòng ngủ, hắn là kẻ phong lưu, anh là người ôn hòa đứng đắn, sau đó trong một đêm tụ họp nói ra tình cảm mãnh liệt trong lòng, hai người lên giường.

Phạm Tử Cơ nghĩ, khi đó mình cảm thấy rất yêu cậu ấy, muốn ở cạnh cậu ấy, đúng vậy, mình thương cậu ấy, bọn mình ở bên nhau, luôn cảm thấy người sống bên mình phải là cậu ấy, cậu ấy yêu mình, mình cũng thương cậu ấy, cần gì phải bận tâm những thứ khác sao? Bản tính đàn ông, mình yêu cậu ấy, cậu ấy sẽ không rời bỏ mình, hai người ở bên nhau cả đời.

Hắn một mực tin như vậy, và cũng làm Diêu Hoa bị tổn thương, không áy náy hối hận, coi tất cả đều là lẽ đương nhiên; mãi tới khi hắn mất đi người yêu, Diêu Hoa của hắn cười nói rằng cậu đã bị hắn giết chết, lúc

ấy hẳn mới hiểu được trái tim của anh đã bị tổn thương, mà trái tim hẳn cũng vì tổn thương người ấy phải chịu mà đau đớn.

Hắn nghĩ, ngoại trừ việc yêu cậu ấy, tất cả trong quá khứ đều là sai lầm, vì cậu ấy, mình tình nguyện bù đắp hết thảy.

Sẽ không quá trễ, hẳn nghĩ, chúng ta còn rất nhiều thời gian, thời gian sẽ khiến chúng ta quên đi đau thương và gom góp từng chút hạnh phúc.

Nhưng Diêu Hoa đang cười, nụ cười trống rỗng, nụ cười đầy châm chọc, nụ cười ẩn chứa nỗi đau chôn giấu, anh nói: “Nếu như không có sau này, anh nghĩ sao?”

Phạm Tử Cơ nói: “Thượng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền, anh đều phải ở cạnh em.”

Đã lâu hẳn chưa thấy Diêu Hoa trừ lạnh nhạt còn có thêm cảm xúc khác, hẳn cảm thấy mơ hồ, nghiêng người qua ôm lấy Diêu Hoa. “Em hận anh thì cứ hận, anh không quan tâm, anh chờ, sẽ chờ em tha thứ cho anh.”

Diêu Hoa nói: “Tôi không còn nhận ra anh nữa rồi.”

Phạm Tử Cơ lạnh lùng tàn nhẫn vô tình đã đi đâu rồi? Biến mất rồi sao? Chỉ còn một Phạm Tử Cơ thương yêu anh, nhưng tại sao hẳn lại tới trễ như vậy? Tất cả không còn kịp nữa rồi.

Diêu Hoa để mặc hẳn ôm mình, từ từ nói: “Có một khoảng thời gian tôi không ở nhà, khoảng bốn năm trước, anh có đi tìm tôi không?”

Phạm Tử Cơ ôm anh, nhẹ nhõm thở ra một hơi, nghe anh nói liền sững sốt, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Năm nào?”

Diêu Hoa không nói gì.

“Âm lịch hay Dương lịch?”

Không nghe thấy tiếng Diêu Hoa, anh miễn cưỡng dựa vào Phạm Tử Cơ ở sau lưng, mắt trống rỗng nhìn phía trước.

“Nếu là Âm lịch thì anh về nhà ăn Tết, nếu là Dương lịch thì anh đi công tác.” Phạm Tử Cơ nói.

Diêu Hoa cười. “Âm lịch. Tôi gọi điện đến nhà anh, mẹ anh nói anh không có ở đó.”

“...” Phạm Tử Cơ không nói gì, cánh tay ôm Diêu Hoa siết thật chặt.

Diêu Hoa nói: “Mùa Đông năm đó rất lạnh, tôi bị tai nạn giao thông, cái đêm anh say rượu tôi tới đón thì gặp anh đang lên giường với người khác...”

Phạm Tử Cơ cứng người, mặt trắng bệch.

“Lúc ra về, mưa xối xả, xe chạy quá vội, gặp tai nạn, tôi biết mình sẽ chết, không đến mười giây, lúc người ta sắp chết người ta đều biết; thật ra đôi khi cái chết đến rất nhanh, nhanh tới nỗi anh không kịp phản ứng thì anh đã chết mất rồi.” Diêu Hoa chậm chậm nói.

Phạm Tử Cơ siết chặt vòng tay, mạnh tới mức khiến người ta đau đớn nhưng Diêu Hoa không có phản ứng gì, tiếp tục nói cho xong: “Tôi sẽ chết rất mau, sau đó cũng phản ứng lại rất nhanh.”

Phạm Tử Cơ muốn cười, nhưng ngữ điệu của Diêu Hoa khiến hẳn không thể làm vậy.

Diêu Hoa nói tiếp: “Chết thì sẽ chết thôi, dù sao còn vài năm sống tiếp cũng tốt; nhưng tôi vẫn muốn gặp anh. Khi tỉnh dậy sự nhớ những ngày không gặp anh, không biết anh ăn uống ra sao, có kiêng ăn không hay lại làm hỏng dạ dày khó khăn lắm mới hồi phục được, gọi điện thoại tìm anh thì không thấy, lấy hết can đảm gọi tới nhà anh cũng không gặp.”

Diêu Hoa thở dài thật sâu: “Khi đó tôi thực hèn hạ, yêu anh đến quên mình, cái gì cũng nghĩ cho anh, còn nghĩ phải đối với anh tốt như thế nào mới được...”

“Tôi tìm, tìm rất lâu, mãi tới khi xuất viện cũng chưa gặp được anh.”

“Khoảng thời gian đó, có lẽ hơn hai tháng, không thấy mặt anh.”

“Tôi về nhà, anh thấy tôi, anh chỉ nhìn tôi một cái rồi lại đi.”

“Khi đó tôi nghĩ, mệt mỏi quá, thật mệt mỏi...” Diêu Hoa nhớ tới lúc đó, mệt mỏi hiện lên trên mặt rồi lan ra toàn thân, anh nói: “Tôi nói với chị tôi, tôi mệt mỏi, tôi muốn rời xa anh...”

16. Chương 16

Như là Nghìn Lẻ Một Đêm, Phạm Tử Cơ không muốn tin những lời Diêu Hoa nói.

Nói ra những lời như vậy, không phải kẻ điên thì cũng chẳng phải người bình thường; nhưng Diêu Hoa rất bình thường, giọng điệu cũng như động tác đều không giống, tựa như đang kể lại chuyện gì đó đã xảy ra mà thôi, Phạm Tử Cơ nhìn anh, nhìn mái tóc anh, một câu cũng không thành lời.

“Năm đó... Tôi chỉ có thể sống thêm mười năm nữa, tôi chỉ có thể xin mười năm, cũng vì muốn nhìn anh một cái.”

“Cái nhìn kia đổi lại bằng việc tôi không bao giờ có cơ hội đầu thai nữa, khi đó tôi không hối hận, bây giờ cũng vậy.” Diêu Hoa nhìn chằm chằm phía trước. “Tôi không thích hối hận, yêu anh cũng vậy, không yêu anh cũng vậy, tôi chưa từng một lần hối hận.”

Anh quay đầu lại nhìn Phạm Tử Cơ, lại một lần nữa ôn hòa hỏi: “Anh, có hối hận không?”

Nước mắt Phạm Tử Cơ đã vô tình chảy xuống từ lâu, hắn nói: “Anh hối hận.”

Nghe câu trả lời của hắn, Diêu Hoa lại cười, hai mắt nhắm nghiền. “Hối hận sao?”

Phạm Tử Cơ cúi xuống, nói thẳm bên tai anh: “Đúng vậy, anh rất hối hận.”

Diêu Hoa thở dài: “Đáng tiếc, hối hận không kịp nữa rồi.”

Phạm Tử Cơ rơi lệ, gương mặt không bị thương mà trở nên danh thếp. “Thế thì sao, không kịp là không kịp, chẳng liên quan gì tới việc chúng ta ở bên nhau.”

Diêu Hoa cười, gọi hắn: “Tử Cơ.”

Phạm Tử Cơ nhìn anh, nhìn qua mái đầu, nhìn gương mặt trắng bệch của anh.

“Anh có biết năm ấy anh không chết, tôi trả giá bằng cái gì không?”

Phạm Tử Cơ lại cứng ngắc một lần nữa. “Em muốn... nói với anh cái gì?” Yết hầu hắn run rẩy, thiếu chút nữa không nói lên lời, Diêu Hoa như vậy rất kỳ lạ.

“Bảy năm, anh không chết, tôi đền cho anh bảy năm.” Ánh mắt Diêu Hoa lại nhìn về phía xa xa không bờ bến, xuyên thấu qua vách tường, không ai biết anh đang nhìn tới đâu. “Bây giờ, hết ba năm rồi.”

Anh cup mắt mỉm cười, giống như thấy thứ gì đó tốt đẹp nhất, giống như nhớ tới quãng thời gian hạnh phúc nhất, giống như nghe được bài ca êm ái nhất, anh mỉm cười nói: “Đây là ngày cuối cùng của tôi.”

Anh nghiêng người, lần đầu tiên trong những năm gần đây đưa tay xoa mặt Phạm Tử Cơ. “Tôi muốn nói lời từ biệt với anh, để cảm ơn anh mấy năm nay đối xử rất tốt với tôi.”

Phạm Tử Cơ cười, nụ cười không tự nhiên, cười đến méo máo. “Em vẫn luôn lương thiện như vậy.”

Diêu Hoa cười. “Đáng tiếc, ở hiền không gặp lành.”

Phạm Tử Cơ thở dài. “Đúng vậy, ở hiền không gặp lành.”

Hắn nói: “Diêu Hoa, em hận anh không?”

“Không hận.”

“Yêu anh?”

Diêu Hoa thở dài: “Trước kia rất yêu.”

“Hiện tại thì sao?”

“Không.” Diêu Hoa lại thở dài nói: “Tôi rất nhớ tình yêu này của anh, rất đẹp, có đôi khi tôi cảm thấy đó là thứ kỳ diệu nhất mà tôi có được.”

“Cho nên, vì vậy em không hận anh.” Phạm Tử Cơ muốn bình tĩnh nhưng mắt hấn đã ngấn lệ, nên chỉ có thể run rẩy nói ra những lời này.

“Đúng vậy.” Diêu Hoa lại thở dài.

“Tôi không hận anh.” Anh nhắm mắt lại. “Tình yêu dành cho anh thật tốt đẹp nên tôi nguyện vứt bỏ một vài thứ, kể cả linh hồn, tôi không hận anh, sự trả giá này cũng chỉ vì những tình cảm tốt đẹp ấy.”

“Diêu Hoa...” Phạm Tử Cơ gọi anh. “Em nói, anh yêu em?”

Diêu Hoa nghĩ ngợi, chán nản nói: “Không biết... Anh yêu tôi, nếu không, tôi cũng sẽ không yêu anh.”

“Nhưng hấn là em đã nghĩ, anh không chỉ yêu em mà còn có thể yêu rất nhiều người, nhiều thứ...” Giọng nói Phạm Tử Cơ bình tĩnh trở lại, không hề run rẩy nhưng nước mắt cứ lăn chã rơi xuống.

“Đúng vậy!” Mắt Diêu Hoa nhắm thật chặt, anh thở dài nói, sắp tới mười hai giờ khuya, anh cũng sắp ra đi, nói mấy lời cuối cùng khi vẫn còn ở cái thế giới phức tạp này. “Anh yêu tôi, anh còn yêu rất nhiều người, rất nhiều thứ, thì sao chứ, ai cũng vậy thôi.”

“Em không tin anh chỉ yêu mình em?” Phạm Tử Cơ mỉm cười hỏi, nước mắt bắn đứng hấn, vạch trần sự đau lòng trong hấn.

“Đúng vậy, trên đời này có gì có thể tin được đây?” Diêu Hoa mệt mỏi, mắt sắp không mở lên nữa. “Ai không từng thề non hẹn biển chứ, lúc ấy điều anh nói không hoàn toàn không phải sự thật, tôi tin lúc ấy tất cả những lời anh nói đều không phải là giả, tôi yêu anh, anh yêu tôi, lúc ấy đều là sự thật; nhưng sau đó, tất cả đều thay đổi, có lẽ ngay từ đầu đều rõ ràng hết rồi, chỉ là tôi tự chọn cách lừa gạt chính mình, không hoàn toàn là lỗi của anh...” Anh thở dài, tay từ từ buông xuống.

Mắt Phạm Tử Cơ nhìn xuống, hấn với người yêu của mình – Diêu Hoa của hấn – tiếp tục nói chuyện. “Anh là một thằng khốn nạn phải không?”

Diêu Hoa mỉm cười. “Đúng vậy, họ Phạm các anh không kẻ nào tốt đẹp hết, kể cả mẹ anh...” Tay anh buông xuống, đặt lên ghế, giống như làm vậy sẽ bớt hao sức lực, có thêm sức nói chuyện. “May mà Diêu Thanh không sao, nếu không cho dù hồn phi phách tán tôi cũng không buông tha cho các người.”

Phạm Tử Cơ vừa khóc vừa cười. “Diêu Hoa, đừng buông tha cho anh được không?”

Diêu Hoa trầm mặc, vài giây sau mới nói: “Buông tay thôi, tôi quá mệt mỏi rồi.”

“Vừa tròn ba năm.” Anh thì thào. “Tôi đã chịu đủ cho cuộc sống của anh rồi.”

Phạm Tử Cơ vui sướng, hấn tình nguyện si điên vào lúc này, mặc kệ mình không được bình thường. “Em hận anh...”

Diêu Hoa nhẹ nhàng mở mắt, kiên quyết lắc đầu với hấn, nói: “Không hận.”

Ngón tay lạnh như băng xoa mặt Phạm Tử Cơ. “Hận anh rất phí, tình cảm của tôi hết rồi... Ngay cả nước mắt tôi còn không có, sao lại có cảm giác khác được.”

Anh xoa mặt Phạm Tử Cơ. “Tôi không để lại gì cho anh hết. Quên tôi đi.” Nói xong câu đó, tay anh từ từ buông thõng xuống khoảng không, mãi không nâng lên.

Kim đồng hồ điểm mười hai giờ, nụ cười còn đọng lại trên mặt Diêu Hoa, Phạm Tử Cơ nhìn anh rất lâu, rất lâu sau nụ cười ấy vẫn không biến mất.

Hấn nói: “Những lời em nói đều là thật sao?” Hấn cười, ôm chặt Diêu Hoa, hấn biết Diêu Hoa không còn thở nữa. “Lời em nói đều là thật, lời anh nói sao lại không thật chứ, anh yêu em, cái gì anh cũng có thể làm cho em; em chết, anh đương nhiên cũng chết theo.”

“Có sao đâu?” Phạm Tử Cơ bình tĩnh nói: “Không phải anh nợ em cái gì, cũng không phải anh muốn bồi thường, chỉ là anh yêu em, cuộc sống sau này chỉ là yên hận tình thù, buồn vui đan xen, nhưng nào ai biết được tình yêu của anh với em, tình yêu của em với anh?”

“Cho nên, em chết anh cũng chết theo, không gì tốt bằng.” Phạm Tử Cơ nói: “Anh đi với em, trên đường xuống Hoàng Tuyền anh sẽ nắm chặt tay em, anh hứa với em, em đồng ý đi.”

Người đàn ông kiêu ngạo rơi nước mắt nhìn về phía người vợ đã chết của mình khấn cầu. Nhưng hắn không biết hắn đang ôm một xác chết mà thôi, một cơ thể không được đi vào vòng luân hồi.

Người kia, vĩnh viễn biến mất, hóa thành một luồng gió nhẹ, vĩnh viễn phiêu đảng trên thế gian này.

17. Chương 17

Một luồng gió nhẹ bay giữa trời đất, mềm mại như liễu, hữu tình như nước, vĩnh viễn không mệt mỏi, từ Đông bay sang Tây, từ Nam tới Bắc, nhẹ nhàng bay múa, ung dung tự do.

Sau đó, có một luồng gió nhẹ khác đuổi theo nó, hỏi: “Anh có thể đi theo em không? Anh tìm được em rồi.”

Gió nhẹ không trả lời, cơn gió nhẹ kia không chịu buông tha, đi theo sau nó một vạn năm, mỗi năm đều hỏi: “Anh có thể đi theo em không?”

Sau đó, rất nhiều vạn năm trôi qua, gió nhẹ nhẹ giọng trả lời: “Thôi được.”

Cơn gió nhẹ kia vờn quanh nó, nói: “Thật tốt quá, anh sẽ bảo vệ em, em cứ thoải mái mà bay đi.”

Gió nhẹ bay về phía trước, cơn gió nhẹ kia bay sau lưng nói: “Anh không bao giờ... làm em bị tổn thương nữa.”

Gió nhẹ dịu dàng nở nụ cười ấm áp, thổi qua một bãi cỏ xanh, để lại một mùi hương thơm ngát.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-da-can>